

звученъ апотеозъ на космична красота, безстрастна, чужда и безсмъртна. Свѣтътъ е изчезналъ, земята се е продънила, останало е само небето — това чисто лазурно небе и тоя сиво-бѣлъ камененъ богъ, съ звѣнтящото име — Пиринъ, самъ за себе си и смисълъ и очарование. Въздухъ, въздухъ, въздухъ — само това единствено, неизразимо усѣщане на свѣтла и вѣчна бездънностъ, въ която се топи всичко наоколо.

Вѣтъртъ свири въ пустиннитѣ скалаци, студенъ и бързъ, вѣтъръ, който иде не отъ земята, а горе, отъ далечнитѣ небесни свѣтове, отъ лжчезарния хаосъ на вселената, дето въ тоя ослѣпителенъ часъ нашата малка земя хвърчи, запокитена въ безкрая.

Залепени до скалитѣ, ние мълчимъ като камънитѣ, като тая тревица, превита отъ вѣтъра, причастени съ страшната красота на вѣчността. После изведнажъ се спускаме надолу. Влѣво отъ Папазъ-Гьолъ завива пжтеката за Елъ-тепе. Поемаме на дѣсно, по брѣга на езерото, въ което цвѣтятъ нѣжни водни лилии. Долината се разтваря къмъ изтокъ съ второ